

Retorn

(fragment)

Ara que han callat els gossos de l'alba
ja puc tirar pedres a la finestra
—si finestra és un nom per a un trau tal—
d'aquella petita, mai no acabada
barraca que vam ser.
Que el filó prim d'aquells escorpins verds
que tenies per ulls
acabaria per agullonar-me
ho vaig saber ja quan la remoreta
teva de mar en calma i ventijol
calent entre déus de marbre escapçats
m'encalçava com encalça gos llebre:
menada sempre pel llunyà, invisible,
obscur caçador armat fins a les dents,
fet a escala grotesca,
cap possible defensa:
tan innocent oferia la nuca
al teu ullal, prenent tan sols del joc
la part que en surava, dels escorpins
el verí inclòs, però ignorant camp, bosc,
de la pedra el cop sec, el tret al fosc,
rocambolesc camí,
els retorçats viaranys de Salò,
les mai no trepitjades,
espessíssimes, selves...
Tan ensotat era el mal, tan gitana
la llavor, que va fer arrel també aquí,
en 'quests terrenys de mi que no són tu,
de temps sembrats: invasor miraguà
d'espores invisible espargida arreu,
cobrires troncs, rames, fins el més alt,
fins el més tendre brot vas ofegar

prenent als arbres llum, llevant-ne l'aigua.
De tal espoli tot just si en restava
dempeus la jacaranda, el llimoner,
un garrofer en un marge: i així i tot
ja no era lila ni groga ni verda
la seva ufana, ans tot era cobert
d'aquell borrim, capoc, la llavor negra.
Si almenys mos ulls...! Però tampoc no ho veia:
de tal naturalesa era la planta
que s'havia fet pas en tot el cos.
No s'hi valen remeis, unguents, antídots
de cap mena quan home i mal són u:
dins la terra el gra propi i l'invasor
s'havien tornat del mateix color.
Vaig invocar l'òliba, l'esperver,
mussols banyuts, ducs, estols d'estornells:
nit i dia bregava l'ocellam
per destriar el gra bo del gra migrat,
cobrint el bancal de viva flassada,
com l'ona al mar en etern bascular.
Si hagués temut el bosc, si almenys mos ulls...
però cap *si* fa clara aquella fosca:
només se'm tornen pedres
que fan sondrollar el carro en el camí.
Llebre eixorca, perduda, estenallada,
macat l'honor dubtós fins de ser presa,
lletja, bruta, de tots l'assenyalada:
oblidada de mi, els meus peus parlaren.

Vaig errar per ciutats grises, calcades,
sense pedres ni ombratges
—a cara descoberta, la vergonya—,
carranquejant, malbevent l'imbevable.
Que era de nit, que només caminava,
és potser l'únic que puc dir del cert:

no arribava llavors jo a morca d'home,
ni a solatge de vi
ni a solatge de res.

Emanava dels ulls de cada bèstia
amb la que em topava una llum tan verda
que era d'un verd que només era meu:
aquells ulls teus mortals se'm repetien
en cada home, i si caldo no en vols,
allà on miris en tens.

Tantes vegades vaig dir no en beuré
tantes beguí, i de tant poar mal
—pou infinit— se'm va fer comú l'agre.

Talment el pinsà enganxat en el vesc
que s'ha deixat seduir pel fals cant
del caçador, així a mi l'estimball
de la nit m'atreia, tot i l'alt preu.

I encara dragaria fent gran fossa
si no fos per la veu que, com un rost
abrupte, em despertà: el clam feroç
em va avivar la parla, unint els brams
en un clar, sòlid cant:

jo sé perdre, perdre! Sols vull tornar.

del *Retorn* (Godall, 2017)